

РЕШЕНИЕ

№ 7592

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 11.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7043** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК, вр. чл. 118 КСО.

Делото е образувано по жалба на [име] с дата 20.07.2012г. В. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], отс адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, чрез упълномощен адвокат Л. от Адвокатска колегия Л., срещу Решение на управителя на Национален осигурителен институт № 35/29.06.2012г.

С жалбата се иска отмяна на решението и разпореждането, като се изтъкват доводи за неправилност на преценката по приложението на материалния закон, в това число и различие в изчисленията в двата акта. В писмена защита на основание събраните доказателства по делото и изслушаното заключение на вещото лице се поддържа правен интерес от искането за отмяна на решението и разпореждането, тъй като с последващото разпореждане от 04.05.2012г., което не било връчено на жалбоподателката, макар и да се определял правилен размер на пенсията, съответен на установеното от заключението на вещото лице по делото, това разпореждане имало действие занаяпред и не пораждало правни последици за минал период - от 12.07.2010г., откогато възниквало правото на жалбоподателката на пенсия за осигурителен стаж. Иска се да бъдат присъдени направените разноси по делото.

Ответникът - управителят на Националния осигурителен институт, чрез процесуален представител юрисконсулт Г., оспорва жалбата като неоснователна по подробни съображения, изложени в писмена защита.

По делото е представена административната преписка, изслушано е и заключение на вещо лице за следващия се размер на пенсията, неоспорено от страните.

Административен съд София - град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, и извърши служебно дължимата проверка на основание чл. 168 АПК за законосъобразност на всички основания по чл. 146 от същия кодекс, намира за установено следното от правна и фактическа страна:

По фактите:

С обжалваното решение Решение № 35/29.06.2012г. на управителя на Национален осигурителен институт (НОИ), е отхвърлена жалбата по административен ред срещу разпореждане № [ЕГН], изх. № 94В1-753-2 от 09.03.2012 г., издадено от длъжностното лице в дирекция "Европейски регламенти и международни договори" при НОИ,

С посоченото разпореждане от 09.03.2012г., на жалбоподателката е отпусната българска лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 12.07.2010г. в размер 104,19 лв., определен по реда на чл. 52 от Регламент (ЕО) № 883/2004 (Регламента) за координация на системите за социална сигурност, като размера на пенсията е изчислен само за българския осигурителен стаж, считано от 12.07.2010г., датата, към която жалбоподателката е навършила 60 годишна възраст.

В мотивите на обжалваното решение са изложени доводи, че българският осигурителен стаж (28 години, 07 месеца и 28 дни) е недостатъчен, за да се получи сбор от осигурителен стаж и възраст 94 и на основание чл. 6 от Регламента, към българския осигурителен стаж е сумиран осигурителен стаж на жалбоподателката, придобит в Г. - 8 години, 08 месеца и 17 дни. Съгласно формуляр Е 202 СЯ ("Проучване на молба за пенсия за старост") с вх. № 94В1-753-1 от 05.01.2012 г., изпратен от гръцките компетентни органи, с приложено заявление на жалбоподателката от 15.06.2010 г. за отпускане на пенсия, е посочено, че лицето е преустановило трудовата си дейност, считано от 31.03.2010 г.

Поради установени различия между данните за осигурителния доход в регистъра на осигурените лица и вписаните в удостоверението за пенсиониране, е отправено искане за извършване на проверка и издаването на ново удостоверение за осигурителен доход в обхвата на базисния 3 годишен период, доказателства за което са получени на 21.03.2012г.

Въз основа на новите доказателства е издадено разпореждане № [ЕГН] с изх. № 94 В1 1-753-7 от 04.05.2012 г., считано от датата на отпускането й-12.07.2010 г., пенсията е изменена и определена в действителен размер по реда на чл.70 от КСО - 125,52лв. Съгласно заключението на вещото лице, идентично прието и в мотивите на решението на ответника, размерът на пенсията за общия осигурителен стаж (български и гръцки), е 163.94 лв., като на основание чл. 52 от Регламент /ЕО/ № 883/2004 - ако правото на пенсия възниква само след сумиране на осигурителен стаж, всяка държава-членка трябва да изчисли пропорционален размер на обезщетението като съотношение между продължителността на периодите, завършени съгласно нейното законодателство, и цялата продължителност на периодите, завършени съгласно законодателствата на всички държави-членки по случая, пропорционалният размер само българският осигурителен стаж, е в размер на

125,52 лв. , определен с разпореждането от 04.05.2012г.

Размерът на следващата се пенсия на жалбоподателката по разпореждането от 04.05.2012г., изцяло съвпада със заключението на вещото лице по делото, което съдът изцяло кредитира като обосновано, правилно съответно на фактите по делото за осигурителния стаж и доход и приложимите правни разпоредби за изчисляването на размера на пенсията само за българския осигурителен стаж, неоспорено от страните и неопровергано от доказателствата по делото.

При тези факти съдът приема за установено, че следващият се размер на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст за сметка на Б. (само за българския осигурителен стаж на жалбоподателката), е този по разпореждането от 04.05.2012г., определен да се изплаща изрично от 12.07.2010г., - датата на навършване на 60-годишна възраст и от която дата по същество в писмените бележки от жалбоподателката се претендира, че е следвало да се определи за изплащане този размер, видно от съдържанието на разпореждането от 04.05.2012г., представено по делото на л. 35 от делото, неоспорено както относно съдържанието му, така и относно авторството му и съдът го цени като официален документ по смисъла на чл. 176 ГПК.

Не се съдържат доказателства за датата на връчване на обжалваното решение, изрично уточнено от ответника и съдът приема подаването на жалбата в срок.

Правни изводи на съда:

Предвид подаването на жалбата от адресата на неблагоприятен акт и в срока за оспорване, срещу подлежащ на съдебен контрол акт съгласно чл.118 КСО, съдът счита допустимост на жалбата по делото, и следва да бъде разгледана по същество. Оспореното решение е издадено от компетентен орган – управителя на НОИ, предвид правомощията му по чл. 117, ал. 4 от КСО и предмета на оспореното разпореждане – издаването на разпореждане за определяне на размер на пенсия в хипотезата на придобит осигурителен стаж в друга държава-членка.

Издателят му - Б. П., е избран за управител на Националния осигурителен институт с решение на Народното събрание от 08.09.2011г. и с мандат до 20.05.2013г., т.е и към датата на издаване на оспореното решение е заемал длъжността.

Решението е издадено в предвидената писмена форма и със съдържание съгласно чл. 59,ал.2 АПК.

Съдът приема, че не е допуснато съществено нарушение и на процесуалните правила. Съгласно практиката на Съда на ЕС, зачитането на правото на защита като общ принцип на правото на Съюза, изисква адресатът на неблагоприятен акт да има възможност да представи по надлежен начин своето становище относно елементите, на които административният орган възнамерява да основе своето решение – в този смисъл Решение от 18 декември 2008 г. по дело S., C-349/07, Сборник, стр. I-10369, точка 38. Това задължение тежи върху административните органи на държавите-членки, когато те вземат решения, попадащи в приложното поле на правото на Съюза, дори и когато приложимото законодателство на Съюза не предвижда изрично подобно изискване - точка 39 от цитираното решение. Основно значение за правото на защита имат изискването за съобщаване на „уличаващите доказателства и правото да бъдат дадени обяснения преди приемането на решение за налагане на ограничителни мерки, които оказват значимо въздействие върху правата и

свободите на адресата им” - в този смисъл Решение от 21 декември 2011 г. по дело С-27/09 Р, точка 64).

Задължението да бъде предоставена възможност адресатът да изложи своето становище преди да бъде прието решение за ограничителна мярка спрямо него, има за цел компетентният орган да бъде в състояние да отчете надлежно всички релевантни елементи, но от друга страна цели да осигури на адресата ефективна защита - чрез възможността да поправи грешка или да изтъкне свързани с личното му положение елементи, които могат да насочат към това решението да бъде прието, да не бъде прието или да има едно или друго съдържание (в този смисъл Решение от 21 декември 2011 г. по дело С-27/09 Р, точка 65 и Решение от 18 декември 2008 г. по дело S., С-349/07, Сборник, стр. I-10369, точка 49).

Допуснатото нарушение обаче не е съществено, тъй като вместо да уведоми адресата на акта предварително, органът е издал същия и своевременно е предприел действия за отстраняване на констатираните несъответствия във доказателствата за фактите, относими към определянето на размера на пенсията. В казуса по делото правният спор се свежда до това съществували ли са основания органът да издаде разпореждането от 09.03.2012г. с размера на пенсията, посочено в следващото разпореждане - от 04.05.2012г. - след събрани служебно доказателства от администрацията. Тъй като се касае за получаването на месечен доход от държавния бюджет, правилно е отпуснат предвидения такъв в минимален размер до изясняването на въпроса. Именно в тази връзка е предвиденото правомощие по чл. 99, ал.1, т.1 КСО за изменение на разпореждането за пенсия от органа, който го е издал на основание представени нови доказателства. В противен случай спазването на формално предвиденото задължение по чл. 41 от Х. за основните права за предварително уведомяване на лицето за фактите и основанията, би отложило решението с което се разпорежда изплащането на доход на лицето, макар и в минимален размер, което безспорно е по благоприятно за лицето.

От фактите по съществото на правния спор следва извод, че към датата на издаване на разпореждането от 09.03.2012г. е съществувала необходимост от уточняване на осигурителния доход на жалбоподателката и събирането на допълнителни доказателства, в резултат на представянето на които и на основание чл. 99, ал.1, т.1 КСО, е издадено разпореждането от 04.05.2012г. със следващия се размер на пенсията на жалбоподателката, съобразно българския осигурителен стаж. Поради това към датата на издаването на оспореното разпореждане по административен ред - поради съмнение, основано на различие по фактите, обосновано е издадено разпореждане в размер на пенсията определен на основание чл. 9 от Закона за бюджета за държавното обществено осигуряване за 2011г. – 136,08, изчислен пропорционално за българския осигурителен стаж съгласно чл. 52 от Регламента - в размер на 104,19 лв. съдът приема за доказано, че действително са извършени действия по събирането на допълнителни доказателства - предвид представената кореспонденция на л. 32 от делото и представените в отговор доказателства от [община] – писмо от 16.03.2012г. и удостоверение от същата дата.

Д. в писмената защита, че към датата на разпореждането от 09.03.2012г., е съществувало основание за постановяване на размер на пенсията, идентичен с този по разпореждането от 04.05.2012г. съдът намира за недоказан по делото. Както изрично е посочено и в заключението на вещото лице, жалбоподателката е избрала 3-годишен период от 01.01.1994г. до 31.12.1996г., за този период е представеното

удостоверение за осигурителния доход от [община]. Видно от мотивите на писмото на л. 32, органите на НОИ са изложили конкретни факти за различията и значението им за изчисляването на размера на пенсията.

По горните съображения правилна е преценката в обжалваното решение за законосъобразност на постановеното с обжалваното пред него разпореждане.

В писмената защита за отмяна на разпореждането от 09.03.2012г. е изтъкнат довод, че определеният с последващото разпореждане от 04.05.2012г., правилен размер на пенсията – 125,52 лв. не е определен от датата на възникване на правото – 12.07.2010г. Преценката за законосъобразност на акта, съгласно чл. 142, ал.1 АПК следва да се извърши съобразно материалния закон към момента на издаването му, но съгласно втората алинея съдът следва да вземе предвид доказателства за факти, които са настъпили към момента на издаването на акта.

В случая макар и да са представени доказателства от [община] за факти, които са възникнали преди издаването на спорното разпореждане, същите не са били известни на органа и същият не е могъл да обоснове разпореждането от 09.03.2012г. на същите. Тези факти, служебно изяснени от административния орган, са съобразени при издаването на разпореждането от 04.05.2012г., на което е придадено обратно действие - от 12.07.2010г., датата на възникване на правото на пенсия на жалбоподателката за осигурителен стаж и възраст. С издаването на последното разпореждане е упражнено правомощие на органа по чл. 99, ал.1, т.1 КСО, съгласно която разпоредба, разпореждането по чл. 98 от същия кодекс за отпускане на пенсия, може да се отмени или измени, когато пенсионерът, представи нови доказателства за придобит трудов стаж и осигурителен доход. Посоченото за правомощието на титуляра на правото да представя доказателства, е приложимо и към служебно изискани доказателства, като разпоредбата не ограничава представянето на доказателства за минал период, за който са представени доказателства и е взет предвид при определянето на правото. Предвид изложеното, правилото на чл. 142, ал.2 АПК е неприложимо – в този смисъл Решение № 7717 от 05.06.2013 Г. по адм. д. № 1773/2013 г., VI отд. на ВАС.

Изложеното обуславя и извод за материална законосъобразност на оспореното решение по чл. 146, т. 4 АПК.

По тези съображения съдът намира, че не са налице основания за незаконосъобразност на оспорения по делото акт, жалбата за неоснователна, съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

На основание изложеното и чл. 172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], срещу Решение на управителя на Национален осигурителен институт № 35/29.06.2012г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия:

